

לפרשת בראשית

א. ושוב מהתחלה כל הסיפור כולו, אבל הבריאה אינה נגמרת לעולם. בני האדם בוראים עצמם כל פעם מחדש: מציבים מראה מול חייהם בהווה באמצעות סיפורי העבר.

ב. (ו) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאונה הוא לעינים ונתחמד העץ להשפיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל: (ז) ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרת: (ח) וישמעו את קול ה' אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני ה' אלהים בתוך עץ הגן: (ט) ויקרא ה' אלהים אל האדם ויאמר לו איכה: (י) ויאמר את קלך שמעתי בגן ואירא כי עירם אנכי ואחבא: (יא) ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה המן העץ אשר צויתוך לבלתי אכל ממנו אכלת: (יב) ויאמר האדם האשה אשר נתתה עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל: (יג) ויאמר ה' אלהים לאשה מה זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל: (יד) ויאמר ה' אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארוור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך: (טו) ואיכה אשית בינך ובין האשה ובין ורעך ובין ורעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב: (טז) אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך: [בראשית ג, 6 - 16]

ג. הם נבראו שווים, שניהם אדם, הם הופרדו בלידתם. כשהיא ניסתה לחבור אליו שנית בהציעה לו ממזונה, הפכה האהבה לכאב. הוא לא הצליח להכיל את היותה רואה, מתאוה ומשכילה, הרבה לפני שעניו שלו נפקחו אל העולם. הוא לא הצליח לאהוב אותה בעוצמתה.

ד. עין טור-מלכא

ביקשתי היות אישה

לעומת גבר:

עצמות אל-מול עוצמה.

אך מה-מהרה הומרה

כלות נפשך:

את גאות חישתי מחית –

הובסתי להיות שיבולת שבורת-ראש

מטה דחוייה,

על-מקום סאסאה אל-על.

הייתי הדופה ונהדפת

כצל, שהוא לעולם מושלך.

לא אסופה מכל.

לא יודעת אנה אני באה

ומהו האדם.

לא-מוגנה מזהוה ליבך.

באמת ושקר, פתוכים

זה בזה, נפתלת נהייתי.